

Que l'esperança us ompli d'alegria (Rm 12,12)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Qui gosaria dir, sense cap recança, que les persones del món occidental contemporani són felices? Què ho fa que, tot i estar tan ben situats i de viure en condicions de vida suficientment confortables, són tan discretament desgraciades? De fet, en general, tenim més que mai, mengem millor, estem més sans, sabem més coses, posseïm instruments per a comunicar-nos i traslladar-nos. Però, malgrat això, no som pas felços del tot. Aconsegüim més i més metes en la cursa de «llibertats». Tanmateix —si guem sincers—, ¿en el fons del cor hi ha autèntica llibertat, hi ha autèntica felicitat?

Goso fer una afirmació: les eines, les coses, les experiències, les lleis, les conquestes, solament poden omplir el cor si en aquest habita el «sentit» de l'existència. No n'hi ha prou amb viure. Per a poder viure en plenitud necessitem un sentit de la vida. Quan un viatger es perd en la boira i no sap on és la meta del seu camí, tot li pesa per a poder continuar avançant. La persona humana, per a poder mantenir el seu to vital, que l'ajudi a viure, necessita, per damunt de tot, esperança. Necessitem posar il·lusió en objectius que podem aconseguir. Ara bé, sota aquestes petites esperances hi ha d'haver una esperança

fonamental, la gran esperança, que, per als creients, no pot ser altra que Déu mateix. Sense aquesta esperança el futur es converteix en un destí fatal i inexorable.

L'esperança i l'amor estan units. Estimar i ser estimat és l'únic remei per a les neurosis del qui no pot sortir de la foscor del sense-sentit. I vet aquí que l'esperança i l'amor es troben. L'esperança és tenir fe en l'amor. Hi ha un amor que dóna sentit a la meua vida i a totes les meves coses petites i grans de cada dia. Déu ens estima sempre i incondicionalment. Déu és amor. Aquesta és la gran esperança!

En aquest temps de manca d'esperança, dues propostes: invocar l'Esperit Sant amb una pregària ben senzilla: «Veni, Esperit Sant, Amor del Pare i del Fill. Vós que sou el Do dels dons, feu-nos el do d'experimentar en el fons dels nostres cors l'amor del Pare i la llibertat del Fill. Vós que sou el Defensor, feu-nos el do de l'alegria de saber-nos sempre estimats i salvats. Feu-nos testimonis d'esperança, a fi que torni a renéixer en el nostre món l'alegria.» I una segona proposta: obrir els ulls als signes de l'Esperit, que en el nostre cor, en la nostra Església i en el món, va fent reflorir una nova primavera d'esperança i d'alegria.

